

Η αλήθεια που έκρυβα

Σκηνή 1^η

[Λεζάντα: Πέμπτη 30 Μαρτίου 2017]

Μάκης: (Περπατάει προς την είσοδο του σχολείου, σταματάει μπροστά της, κοιτάζει το σχολείο, αφήγησι) Ίσως να αναρωτιέστε ποιος στο καλό είμαι εγώ και πού βρίσκομαι. Ε λοιπόν, η απάντηση είναι παραπάνω από απλή. Με λένε Μάκη. Είμαι 16 ετών. Κι αυτό εδώ είναι το σχολείο μου. Και δεν είναι ένα οποιοδήποτε σχολείο. Εδώ πρέπει να αναδείξεις τις ικανότητές σου για να σε δεχτούν. (Ξεκινάει να περπατάει προς το κτήριο) Είναι κάτι το μοναδικό να σε δέχονται σε ένα ξεχωριστό μέρος. Αλλά εμένα δε μου κάνει εντύπωση. Δε με ευχαριστεί. Όχι πια. (Περνάει δίπλα από τη Νίνα)

Νίνα: Μάκη, καλημέρα! (Ο Μάκης την αγνοεί) Πάντα τα ίδια...

(Ο Μάκης περπατάει στο διάδρομο προς την τάξη του)

Κάτια: (Βγαίνει από την τάξη, περπατάει στο διάδρομο, βλέπει το Μάκη) Ο Μάκης ξαναχτυπά!

Μάκης: Ό,τι πεις, Κάτια.

(Η Κάτια κοιτάζει προβληματισμένη το Μάκη. Ο Μάκης μπαίνει στην τάξη, τον βλέπει ο Σωτήρης που είναι με τον Γιάννη και με το Λευτέρη)

Σωτήρης: Ω, ο Μάκης! Τι λέει;

Μάκης: Δε σε αφορά το τι κάνω, Σωτήρη.

Λευτέρης: Πάντα η ίδια απάντηση...

Γιάννης: (Ανεβάζει τα γυαλιά του) Τις καλημέρες μου.

(Ο Μάκης τους αγνοεί, πάει να αφήσει την τσάντα του στο θρανίο του. Ο Μάκης έχει αφήσει την τσάντα του, βλέπει το Γιώργο να κάθεται στο θρανίο του και να κοιτάζει έξω από το παράθυρο)

Γιώργος: Τι κοιτάς;

Μάκης: Τίποτα.

Τάκης: (Χτυπάει το Γιώργο στην πλάτη) Τι λέει, μεγάλε Γιώργο!; (Βλέπει το Μάκη) Μάκη, μεγάλε, καλημέρα!

(Ο Μάκης πάει να βγει από την τάξη, τον σταματάει η Στέλλα)

Στέλλα: Βρε βρε, τι έχουμε εδώ!

(Ο Μάκης πάει να βγει από την τάξη, η Στέλλα μπαίνει μπροστά του)

Στέλλα: Τι γίνεται, Μάκη; Γιατί θες να φύγεις ενώ είμαι εγώ εδώ;

Μάκης: Μπορείς να σταματήσεις να φέρεσαι έτσι, Στέλλα; Δε σου ταιριάζει.

(Ο Μάκης βγαίνει από την τάξη, η Στέλλα τον κοιτάζει προβληματισμένη. Ο Μάκης περπατάει στο διάδρομο, πηγαίνει προς το προαύλιο, η Μαρία περπατάει κι αυτή, πηγαίνει προς την τάξη, περνάει δίπλα από το Μάκη [slow-motion], φτάνει στην τάξη)

Μαρία: Με συγχωρείτε~ (Την κοιτάζουν όλοι στην τάξη ταυτόχρονα) Ουάου, κοίτα συγχρονισμός.

Σωτήρης: Το ονοματάκι;

Μαρία: Ίσα που ήρθα και μου την πέφτεις κιόλας; Όχι ευχαριστώ.

Τάκης: "Ποια είσαι εσύ;" ήθελε να πει. Με ευχαριστείς αργότερα, Σωτήρη.

Μαρία: Να δούμε... πώς ακούγεται το "Μαρία";

Τάκης: Όχι κι άσχημο.

(Γελάνε όλοι εκτός από το Σωτήρη)

Σωτήρης: (Ενώ γελάνε οι υπόλοιποι) Εγώ σε ρώτησα πρώτος, γιατί απαντάς σε αυτόν;!

Μαρία: Ακόμα δε ρώτησα...

Σωτήρης: Με αγνοεί!

Μαρία: Αυτό είναι το Α1;

Σκηνή 2^η

(Όλοι είναι στην τάξη εκτός από το Μάκη, η Μαρία κάθεται στην έδρα, γύρω της βρίσκονται αρκετά άτομα που της κάνουν ερωτήσεις)

Καθηγήτρια: (Μπαίνει στην τάξη) Τι σαματάς είναι αυτός; Καθίστε κάτω! (Όλοι οι μαθητές κάθονται στα θρανία τους εκτός από τη Μαρία) Ααα, έτσι εξηγείται. Εσύ πρέπει να είσαι η καινούρια, σωστά;

Μαρία: Σωστά! Είμαι η Μαρία! Χαίρομαι που θα σας έχω φέτος!

Κάτια: (Εκπληκτα) Ουάου, δεξ ευγένεια!

Καθηγήτρια: Κι εγώ χαίρομαι! Μάλλον όλοι χαίρονται γιατί δεν έχουμε συχνά καινούριους μαθητές στις μεγαλύτερες τάξεις. Άμα δεν έχεις κάτι άλλο να πεις, διάλεξε μια θέση για να ξεκινήσουμε.

Σωτήρης: Υπάρχει ένα πρόβλημα κυρία!

Καθηγήτρια: Πέρα από εσένα, τι μπορεί να υπάρχει;

Σωτήρης: Κι εγώ σας συμπαθώ.

(Γελάνε όλοι εκτός από τον Γιώργο)

Καθηγήτρια: (Χτυπάει το κινητό της, το παίρνει από την τσάντα της) Με συγχωρείτε για λίγο, πρέπει να το απαντήσω αυτό. (Βγαίνει από την τάξη, βλέπει το Μάκη να περπατάει προς την τάξη) Α, Μάκη, το κουδούνι χτύπησε εδώ και 10 λεπτά. Ανυπομονώ για τη δικαιολογία σου.

Μάκης: Με ήθελε ένας καθηγητής να μου πει κάτι.

Καθηγήτρια: Να ενημερώσεις την επόμενη φορά.

Μάκης: Εντάξει.

Μαρία: (Δείχνει το θρανίο του Μάκη) Ποιος κάθεται εκεί;

Γιάννης: Ονομάζεται Μάκης.

Τάκης: Πίστεψέ με, δε θες να μπλέξεις μαζί του.

Μαρία: Μάκης, ε;

(Ο Μάκης πλησιάζει την πόρτα της τάξης του)

Καθηγήτρια: Α ναι, πριν ξεχάσω! Ήρθε μια καινούρια μαθήτρια. Φρόντισε να την υποδεχτείς κατάλληλα.

Μάκης: Αυτή είναι η δικιά μου ζωή και μπορώ να τη ζήσω όπως επιθυμώ. Εξάλλου δεν είμαι κανένα 2χρονο για να μου πείτε εσείς τι πρέπει να κάνω. Κάνω ό,τι κρίνω εγώ ότι είναι σωστό. Μόνο και μόνο επειδή γνωρίζετε για μένα δε σημαίνει ότι πρέπει να παίρνουν τα μυαλά σας αέρα. (Μπαίνει στην τάξη)

Καθηγήτρια: Αυτός είναι ακριβώς ο λόγος που θέλω να την υποδεχτείς. Δεν είστε και τόσο διαφορετικοί ξέρεις.

Μαρία: Τότε ποια είναι η άλλη θέση;

(Όλη η τάξη στρέφει το βλέμμα της στην Κάτια που κάθεται μόνη στο θρανίο της, έχει ένα τεράστιο χαμόγελο στο πρόσωπό της)

Μαρία: Από συγχρονισμό πάντως δεν είστε κακοί.

Μάκης: (Ανοίγει την πόρτα, μπαίνει στην τάξη, βλέπει τη Μαρία, παύση) Ποια είσαι εσύ;

Μαρία: Εγώ... είμαι η Μαρία! (Πλησιάζει τον Μάκη σε μικρή απόσταση) Χαίρομαι που σε γνωρίζω, Μάκη!

(Οι υπόλοιποι ξαφνιάζονται)

Στέλλα: Βρε βρε, τι ενδιαφέρουσα εξέλιξη που είναι αυτή!

Σωτήρης: (Υπόκωφα) Και η Μαρία έχει κάνει την πρώτη κίνηση!

Μάκης: Τι-Τι νομίζεις ότι κάνεις;!

Μαρία: Είναι τόσο κακό να χαιρετώ άτομα;

Μάκης: Άκουσέ με. Δε με νοιάζει πώς βρήκες το όνομά μου, αλλά δε θέλω να έχω καμιά σχέση μαζί σου. Ήμουν ξεκάθαρος;

Μαρία: Τι κακούλης που είσαι. Μου κινείς όμως την περιέργεια. Αυτό δεν είναι το τέλος.

Σκηνή 3^η

[Λεζάντα: Παρασκευή 31 Μαρτίου 2017]

Σωτήρης: Και μετά εμφανίστηκα από πίσω του και δεν είδε από πού του ήρθε!

Λευτέρης: Μην το αναφέρεις καν... Κανένας δεν μπορεί να σε νικήσει σε αυτό το παιχνίδι...

Γιάννης: Θα διαφωνήσω, τον έχω νικήσει 10-8.

Λευτέρης: Αλήθεια!; Πόσες φορές!;

Γιάννης: (Ανεβάζει τα γυαλιά του, με σοβαρό ύφος) Μία.

Λευτέρης: Και είσαι περήφανος για κάτι τέτοιο!;

(Ο Μάκης περνάει από δίπλα τους)

Σωτήρης: Έι, Μάκη!

Μάκης: (Σταματάει να περπατάει) Τι είναι, Σωτήρη;

Σωτήρης: Τι λες για 1V1 το Σάββατο; Σπίτι μου. Όπως τον παλιό καλό καιρό!

Μάκης: (Ξεκινάει να περπατάει) Έχω σχέδια. Ίσως μια άλλη φορά.

Γιάννης: Γιατί τον ρώτησες; Κάθε φορά σου δίνει την ίδια απάντηση.

Λευτέρης: Πρέπει να σταματήσεις να επιμένεις, Σωτήρη.

Σωτήρης: Ήλιζα απλά...να πει μια φορά "ναι"...

Λευτέρης: Ο Μάκης να πει "ναι"; Με τίποτε με τίποτε.

Γιάννης: Δεν είπε όμως "όχι"...

Λευτέρης: Μην κολλάς στις λεπτομέρειες, Γιάννη. Του αρνήθηκε, πάει και τελείωσε.

(Πλάνο στον Γιώργο που τους παρακολουθεί από μια γωνία)

Γιώργος: Τστ...

(Ο Μάκης προχωράει, πετάγεται η Μαρία μπροστά του)

Μαρία: Μά~κη! (Ο Μάκης αναστενάζει, την αγνοεί και συνεχίζει να περπατάει, από μέσα της, κωμικά σοκαρισμένη) Με αγνόησε! (Τον ακολουθεί, από έξω της) Γη προς Μάκη! Μαρία εδώ!

Μάκης: Τι θες τώρα; Δε σου είπα να μην ασχολείσαι μαζί μου;

Μαρία: Βλέπεις, ήμουν πολύ απασχολημένη χθες με όλους να μαζεύονται γύρω μου για να σε ρωτήσω, οπότε...

Μάκης: Απλά πέτα το και άσε με στην ησυχία μου. Είσαι ήδη αρκετά δημοφιλής, παρέες έχεις, δε με χρειάζεσαι. (Η Μαρία σταματάει να περπατάει, σταματάει κι ο ίδιος) Τι είναι τώρα; Δε θα με ρωτήσεις αυτό που ήθελες; (Τον κοιτάζει η Μαρία επίμονα) Τι στο καλό προσπαθείς να κάνεις;

Μαρία: Τί~ποτα! Ξέχασα τι ήθελα να σου πω! Εμείς οι δυο... (Ψιθυριστά στο Μάκη) ...θα τα πούμε αργότερα! (Χαϊδεύει το κεφάλι του Μάκη βιαστικά, φεύγει)

Μάκης: Τι ενοχλητικά... (Από μέσα του) Όμως, αυτό που έκανε... Απλή σύμπτωση είναι, τι το πολυσκέφτομαι.

Σκηνή 4^η

[Λεζάντα: Δευτέρα 3 Απριλίου 2017]

Καθηγήτρια: Και έτσι, το supercalifragi- τέτοιο είναι η μεγαλύτερη λέξη-

Μάκης: Κυρία, δεν αισθάνομαι καλά, να πάω να πάρω λίγο αέρα;

Καθηγήτρια: Ναι, πήγαινε.

Μάκης: (Σηκώνεται, βγαίνει από την τάξη, είναι στο μπάνιο, βαριανασαίνει) Παραλίγο... παραλίγο να με δουν... (Σφίγγει το στήθος του) Πονάει... πονάει πάρα πολύ...! Πρέπει... να το... συγκατησω... (Παίρνει το χέρι από το στήθος του) Έφυγε... ευτυχώς. Πρέπει να φύγω πριν με ξαναπιάσει. (Βγαίνει από το μπάνιο, βλέπει τη Μαρία να τρέχει, η Μαρία σταματάει) Για δες ποια παρακοιμήθηκε.

Μαρία: Παρακοιμήθηκα; Με τίποτε! Απλά δεν έχω συνηθίσει ακόμα τα κουδούνια! Εσύ Μάκη, τι κάνεις εδώ; (Προκλητικά) Ωω, κοπάνα;

Μάκης: Να-Να μην ακούω ανοησίες. Απλά δεν αισθάνομαι καλά.

Μαρία: (Χαμηλόφωνα) Το φαντάστηκα.

Μάκης: Είπες κάτι;

Μαρία: Όχι όχι, φαντασία σου!

Μάκης: Πηγαίνω τότε. Φρόντισε να δικαιολογηθείς. (Φεύγει)

Μαρία: (Μειδιάζει) Μόλις προδόθηκες. (Τρέχει προς την τάξη, μπαίνει) Συγγνώμη που άργησα, δεν άκουσα το κουδούνι.

Καθηγήτρια: (Κοιτάζει το ρολόι) Δηλαδή 15 λεπτά το περίμενες να χτυπήσει;

Μαρία: Τι να πω, μου φάνηκε παράξενο που δε χτυπούσε και είπα να έρθω, χεχε!

Καθηγήτρια: (Αναστενάζει) Να μην ξανασυμβεί.

Μαρία: Εντάξει! (Πηγαίνει προς το θρανίο της, κάθεται)

Καθηγήτρια: (Χτυπάει το κινητό της, το ψάχνει στην τσάντα της) Γιατί χτυπάει κάθε φορά μέσα στο μάθημα, για όνομα... (Το βρίσκει, πηγαίνει προς την πόρτα) Με συγχωρείτε παιδιά, πρέπει να το απαντήσω αυτό.

Σωτήρης: Με το πάσο σας, θα σας περιμένουμε!

Καθηγήτρια: Οι άλλοι ναι, εσύ όμως... (Γελάνε όλοι εκτός από τον Γιώργο, βγαίνει από την τάξη)

Γιώργος: Μαρία, κάτι μου φαίνεται περίεργο.

Μαρία: Τι να είναι άραγε;

Γιώργος: Ήρθες 5 λεπτά αφού βγήκε ο Μάκης από την τάξη.

Μαρία: Και; Απλή σύμπτωση ήταν.

Τάκης: Πες το ευθέως άμα είσαι άντρας, Γιώργο.

Μαρία: Ωω, ώστε αυτά λέτε όσο λείπει καθηγητής από την τάξη!; Ψήνομαι ψήνομαι!

Γιώργος: Για ποιο λόγο ήρθες εδώ πέρα; Τι στο καλό προσπαθείς να κάνεις;

Μαρία: Εεε, για τι πράγμα μιλάς; Δε σε καταλαβαίνω καθόλου!

Γιώργος: Μην παίρνουν τα μυαλά σου αέρα μόνο και μόνο επειδή πέρασες σε ένα ξεχωριστό σχολείο. Κάποιος λόγος θα υπάρχει που ήρθες εδώ. Ποιος είναι; (Η Μαρία δεν απαντάει) Η σιωπή σου σημαίνει ότι είναι αυτός, σωστά; Σε ρωτάω και σε προειδοποιώ. Ποια είναι η σχέση σου με αυτό το διπρόσωπο φίδι;

Μαρία: (Από μέσα της) Διπρόσωπο φίδι; Τελικά είσαι όντως αρκετά ενδιαφέρον τύπος...Γιώργο.

Κάτια: Γιώργο, σταμάτα! Μην μπλέκεις τη Μαρία στις διαφωνίες σου!

Μαρία: Και γιατί πρέπει να απαντήσω;

Γιώργος: Μην τολμήσεις να ασχοληθείς με το Μάκη ξανά. Αυτό το σκουλήκι αξίζει να είναι εκεί που είναι τώρα. Δε με νοιάζει τι σχέση θες να έχεις μαζί του, αλλά ξέχνα τον τώρα. Στο είπε και ο ίδιος.

Μαρία: Αφού θες να το ακούσεις τόσο πολύ, θα σου το πω. Με ενδιαφέρει ο Μάκης. Γι' αυτό θα σε παρακαλέσω, μην μπλέκεις με αυτόν.

Γιώργος: Άμα δεν πράξει δεν πράττω, είναι απλή η λογική μου. Γιατί όμως τον πονάς τόσο πολύ;

Μαρία: Δεν είναι για το λόγο που ίσως φαντάζεσαι. Για αυτό δε θέλω να ασχολείσαι μαζί του. Μερικές φορές η αλήθεια είναι αυτό που αρνιούμαστε να πιστέψουμε, ίσως και αυτό που θεωρούμε το πιο απίθανο πράγμα να συμβεί. Δεν έχω κάτι εναντίον σου, δε θες όμως να με εξοργίσεις. Δε θες να το επιχειρήσεις. Για το δικό σου καλό.

Γιώργος: Τστ... Παλιοαλεπού.

Λευτέρης: (Ψιθυριστά στον Σωτήρη) Η ατμόσφαιρα έχει γίνει αποπνικτική ή είναι φαντασία μου;

Σωτήρης: (Ψιθυριστά στον Λευτέρη) Δε θα μπορούσα να συμφωνήσω περισσότερο. Όμως ο Γιώργος έχει ένα δίκιο. Ποια είναι πραγματικά η Μαρία και γιατί είναι εδώ...δε μας είπε τίποτα ως τώρα.

Σκηνή 5^η

[Λεζάντα: Τρίτη 4 Απριλίου 2017]

(Στην τραπεζαρία, ο Μάκης κάθεται σε ένα τραπέζι και διαβάζει ένα βιβλίο, η Κάτια και η Στέλλα πηγαίνουν και κάθονται δίπλα του, η Κάτια κρατάει βιβλία)

Κάτια: Επ, Μάκης!

Μάκης: (Από μέσα του) Τι στο καλό είναι αυτό, χαρέμι; Λυπάμαι, αλλά δε σφάζανε.

Στέλλα: Τι διαβάζεις, Μάκη;

Μάκης: Βιβλίο λέγεται, δε γίνεται να μην το ξέρεις.

Κάτια: (Με ενοχλημένο ύφος) Δεν εννοούσε αυτό. Εσύ κι ο σαρκασμός πάντως πάτε πακέτο.

Στέλλα: Έλα έλα, τι πειράζει, κάποιιοι το έχουν στο αίμα τους! Εξάλλου αυτό μου αρέσει στο χαρακτήρα του Μάκη!

Κάτια: Πότε θα βγεις από αυτή τη λειτουργία; Είναι ανατριχιαστικό!

Στέλλα: Βρε βρε, για τι πράγμα μπορεί να μιλάς;

Μάκης: (Αναστενάζει) Τι θέλετε;

Στέλλα: Η πριγκίπισσα από εδώ ήλπιζε να τη βοηθούσες με μια άσκηση που τη δυσκολεύει στη Γεωμετρία.

Κάτια: (Από μέσα της, κωμικά) Θα τη σκοτώσω μια μέρα!

Μάκης: Δε χρειάζεσαι τη βοήθεια μου για κάτι που μπορεί να λύσει και μόνη της.

Στέλλα: Αυτό είναι το θέμα, δεν μπορεί.

Κάτια: Μπορώ να μιλήσω για τον εαυτό μου ξέρεις!

Μάκης: Τι σημαίνει αυτό δηλαδή, Κάτια; Επειδή έχεις ένα εμπόδιο που φαίνεται αδιαπέραστο, πρέπει να φορτώσεις το βάρος του σε κάποιον άλλον;

Κάτια: Το βάρος... Αυτό είναι!

Μάκης: Ε;

Κάτια: Το βρήκα τώρα! (Κάθεται από δίπλα του και ξεκινάει να γράφει)

Μάκης: Στάσου!

Στέλλα: Βρε βρε, τι ασυνήθιστο εκ μέρους σου, Μάκη! Πόσο ενδιαφέρον τύπος είσαι τελικά!

Μάκης: Ο-Ο, τι πεις.

Στέλλα: Αυτό ακριβώς!

Κάτια: (Σταματάει να γράφει, κλείνει το τετράδιο της) Έτοιμο!

Μάκης: Αυτό είναι Φυσική...

Κάτια: Ίδιο πράγμα για μένα! Σε ευχαριστώ πολύ, Μάκη!

(Χτυπάει το κουδούνι)

Κάτια: Πέρασε κιόλας το διάλειμμα; Φρόντισε να μην αργήσεις στην τάξη, Μάκη! Και πάλι, σε ευχαριστώ! (Σηκώνεται από το τραπέζι, φεύγει από την τραπεζαρία)

Μάκης: Μα δεν έκανα τίποτα... (Βλέπει ότι η Στέλλα δεν έφυγε) Εσύ δε θα πας;

Στέλλα: Ανησυχείς για μένα; Τι αξιολά-!

Μαρία: (Μπαίνει στην τραπεζαρία) Θα θες να επιστρέψεις γρήγορα στην τάξη, Στέλλα. Εμένα θα με συγχωρήσουν άμα αργήσω.

Στέλλα: Μην ανησυχείς Μαρία, δεν έχω πρόθεση να στον κλέψω!

Μάκης, Μαρία: (Μονότονα) Ούτε που ταιριάζουμε.

Στέλλα: Τι συγχρονισμός! Πρέπει να είστε όντως ζευγάρι!

Μάκης, Μαρία: (Μονότονα) Ούτε στα όνειρά σου.

Στέλλα: Βρε βρε, πρέπει να πηγαίνω, σας χαιρετώ! (Φεύγει)

Μαρία: Ε Μάκη, ξέρεις τι είμαι τώρα;

Μάκης: Μόνο και πεις περίεργη, σου έχω κόψει τη γλώσσα χωρίς δεύτερη σκέψη.

Μαρία: Ιντριγκαρισμένη θα έλεγα...

Μάκης: (Αναστενάζει) Ξέρω ότι θέλεις να πεις κάτι, απλά πες το.

Μαρία: Ακόμα κι εσύ έκανες κάτι που βοήθησε κάποιον. Γιατί δε συμπεριφέρεσαι ανάλογα τότε;

Μάκης: Θες δηλαδή να αλλάξω τη συμπεριφορά μου για να είναι χαρούμενοι οι άλλοι; Πού είναι η λογική σε αυτό; Μισώ τους ψεύτικους ανθρώπους. Γιατί να γίνω σαν και αυτούς τότε;

Μαρία: (Μειδιάζει, από μέσα της) Γιατί άραγε;

Μάκης: Η συζήτηση τελειώνει εδώ. (Σηκώνεται από το τραπέζι και φεύγει από την τραπεζαρία)

Μαρία: Ψεύτικοι ε; Τώρα είναι που μου κίνησες την περιέργεια, Μάκη!

(Πλάνο στη Νίνα να τους κρυφοκοιτάει ανήσυχη από μια γωνία)

Σκηνή 8^η

[Λεζάντα: Πέμπτη 6 Απριλίου 2017]

Μάκης: (Περπατάει προς την τάξη του, μπαίνει, βλέπει τη Μαρία) Τι κάνεις εδώ; Οι υπόλοιποι έχουν φύγει ήδη.

Μαρία: Τότε γιατί είσαι ακόμα εδώ ο ίδιος;

Μάκης: Ήρθα να πάρω κάτι που ξέχασα. Σου έδωσα και αναφορά, τι άλλο θες;

Μαρία: Βλέπεις...

Μάκης: Τι είναι πάλι;

Μαρία: Έρχεται Πάσχα και δεν έχω τι να κάνω, οπότε...ε...θες να βγούμε στις διακοπές!;

Μάκης: Η απάντηση είναι πάντα όχι.

Μαρία: Τότε...τουλάχιστον το τηλέφωνό σου; Σχεδόν όλοι μου έδωσαν, και θα ήθελα-

Μάκης: Δεν έχω. Δεν το χρειάζομαι.

Μαρία: (Μειδιάζει) Όστε έτσι. Τότε αυτό τι είναι; (Δείχνει στην παλάμη της τον αριθμό του Μάκη)

Μάκης: Μα πώς...;! (Πλησιάζει τη Μαρία) Σου είπα να μην ασχολείσαι μαζί μου, ποια λέξη δεν μπορείς να καταλάβεις;!

Μαρία: Μα τότε...

Μάκης: Δεν ακούω άλλη κουβέντα! Δε με νοιάζει άμα μου έχεις καψούρα ή το κάνεις όλο αυτή για να μου σπάσεις τα νεύρα, απλά σταμάτα το αμέσως! Ξέχασε-! (Βλέπει τη Μαρία να είναι φοβισμένη, ξαφνιάζεται, από μέσα του) Όχι... (Φλάσμπιακ με την Εμίλια να έχει την ίδια έκφραση) Όχι πάλι αυτό... (Απομακρύνεται από τη Μαρία, από έξω του) Μην ασχολείσαι μαζί μου. Είναι για το δικό σου καλό. (Βγαίνει από την τάξη)

Μαρία: Μα τότε δε θα μπορέσω να καταλάβω γιατί μου κινείς το περιέργεια... (Μειδιάζει, περπατάει προς την πόρτα) Αυτός ο δισταγμός. Η έκφρασή σου. Τα στοιχεία μαρτυράνε τα πάντα. (Κρατάει το χερούλι) Τόσο καιρό έπαιζα το παιχνίδι σου. Ξέρω ότι κάτι κρύβεις. Και θα το βρω πάση θυσία. (Γυρνάει το χερούλι)

Σκηνή 9^η

Νίνα: (Είναι στην παιδική χαρά έξω από το νοσοκομείο, βλέπει ένα παιδί εκεί να κλαίει) Χάθηκε; (Πάει να πλησιάσει, βλέπει το Μάκη να πλησιάζει το παιδί και να του μιλάει) Ο Μάκης; (Ο Μάκης χαμογελάει στο παιδί) Χαμογέλασε; (Δακρύζει) Δεν το πιστεύω...! (Σκουπίζει τα δάκρυστά της, βλέπει ότι ο Μάκης δεν είναι εκεί) Ε;

(Η Μαρία ετοιμάζεται να φύγει από το νοσοκομείο)

Πατέρας Μαρίας: Φεύγεις κιόλας;

Μαρία: Ναι. Έχω σχολείο αύριο. Είμαι μαθήτρια ξέρεις.

Πατέρας Μαρίας: Μαθήτριά είσαι; Νόμιζα ότι ήσουν η Μαρία (Γελάει)

Μαρία: (Από μέσα της) Αυτά τα δήθεν αστεία των μπαμπάδων... (Βλέπει το Μάκη να περπατάει στο διάδρομο) Ο Μάκης; Τι δουλειά έχει εδώ; (Από έξω της, δείχνει το Μάκη) Μπαμπά, αυτό το αγόρι...

Πατέρας Μαρίας: (Προκλητικά) Ωω, τον πήρε το μάτι σου;

Μαρία: Κόφ' το!

Πατέρας Μαρίας: Τον λένε Μάκη.

Μαρία: Μπορείς να μου δώσεις το φάκελό του; Έχω ένα περίεργο προαίσθημα.

Πατέρας Μαρίας: (Ψάχνει το φάκελο του Μάκη) Και το προαίσθημά σου δεν κάνει λάθος. (Της δίνει το φάκελο)

Μαρία: (Κοιτάζει το φάκελο, από μέσα της) Αυτό είναι το μυστικό του... είναι ίδιος. Όλα βγάζουν νόημα τώρα! Όλα μα όλα!

Πατέρας Μαρίας: Ωστε όντως σε ενδιαφέρει.

Μαρία: Κάνεις λάθος! (Δίνει το φάκελο στον πατέρα της) Σε ευχαριστώ μπαμπά! (Τρέχει προς το Μάκη)

Πατέρας Μαρίας: Μεγαλώνουν τόσο γρήγορα...

Μαρία: (Από μέσα της) Όλον αυτό τον καιρό... ήταν εξαιτίας αυτού... Γιατί όμως να το χειριστεί έτσι; (Φτάνει στη στροφή, σταματάει να τρέχει, βλέπει το Μάκη έξω από ένα δωμάτιο να χαμογελάει) Ο Μάκης... χαμογελάει; Κι αυτό το δωμάτιο...

(Φλάσμακ, ο Μάκης μπαίνει στο δωμάτιο του νοσοκομείου του, είναι και η Εμίλια μέσα)

Εμίλια: Νωρίς ήρθες σήμερα!

Μάκης: Τελειώσαμε νωρίτερα από χθες.

Εμίλια: Υποθέτω πως είσαι έτοιμος τότε;

Μάκης: Γεννήθηκα έτοιμος!

(Μετά από λίγο)

Εμίλια: Πάλι έχασα! (Χαϊδεύει το κεφάλι του Μάκη) Πότε θα με αφήσεις να νικήσω, ιδιοφυΐα!;

Μάκης: Ποτέ! Και σταμάτα αυτό με το κεφάλι, νιώθω σαν να με υποτιμάς...

Εμίλια: (Συνεχίζει να χαϊδεύει το κεφάλι του Μάκη, προκλητικά) Το λες αλλά σου αρέσει κιάλας.

Μάκης: Για-Για-Για τι πράγμα μιλάς, δε σε καταλαβαίνω καθόλου!

Εμίλια: (Γελάει) Ποτέ μην κρίνεις κάτι πριν μάθεις τι είναι. Αυτό είναι σημάδι στοργής και συμπάθειας. Μπορεί όμως να είναι και σημάδι προστασίας. Μπορεί να μην μπορώ να κάνω πολλά στην κατάστασή μου, όμως σου υπόσχομαι, θα σε προστατέψω. Όπου κι αν είμαι. Γιατί σε θεωρώ

σημαντικό στη ζωή μου. Και περιμένω να κάνεις κι εσύ το ίδιο για όποιον θεωρείς σημαντικό στη ζωή σου. Το υπόσχεσαι;

(Τέλος φλάσμπακ)

Μάκης: Θα τηρήσω την υπόσχεσή μου. Με οποιοδήποτε μέσο κι αν χρειαστεί να χρησιμοποιήσω. Ελπίζω να με συγχωρέσεις. Δε θέλω να φέρω πόνο σε κανέναν, όμως είναι η μόνη μου επιλογή. (Πάει να φύγει, βλέπει τη Μαρία, ξαφνιάζεται) Μαρία!

Μαρία: Σε τσάκωσα.

Μάκης: Τι τσάκωσες πάλι;

Μαρία: Αυτό θέλω να το ακούσω από το δικό σου στόμα.

Μάκης: Μπες στο ψητό ή φεύγω από εδώ. (Από μέσα του) Έχω κακό προαίσθημα για αυτό. Ελπίζω να μην κατάλαβε τίποτα

Μαρία: Εντάξει, εντάξει, καπετάνιε βιαστικέ. Λοιπόν, σε ποιους το έχεις πει;

Μάκης: Τι να πω σε ποιους τώρα;

Μαρία: Για την αλήθεια που τους κρύβεις.

Μάκης: Για τι πράγμα μιλάς;

Μαρία: Είναι στη μόδα να το παίζεις χαζός;

Μάκης: Άμα αυτό ήθελες να μου πεις, φεύγω. (Πάει να φύγει)

Μαρία: Πού νομίζεις ότι πηγαίνεις;

Μάκης: Είσαι κουφή; Φεύγω. (Περνάει δίπλα από τη Μαρία)

Μαρία: 8 Απριλίου 2017. (Ο Μάκης σταματάει την κίνηση του) Μπίνγκο. Το ήξερα ότι θα αντιδρούσες.

Μάκης: Και τι με αυτό;

Μαρία: Ξέρεις, ο πατέρας μου δουλεύει εδώ.

Μάκης: (Ξαφνιάζεται, από μέσα του) [Επώνυμο Μαρίας]; Πώς δεν πρόσεξα μια τόσο σημαντική λεπτομέρεια;!

Μαρία: Είχα το προαίσθημα ότι κάτι έτρεχε με εσένα. Και τώρα το έμαθα. Το θέατρό σου δε δουλεύει σε μένα. Τι λες να ρίζεις την αυλαία επιτέλους, Μάκη;

Μάκης: (Χαμογελάει) Και ήλπιζα ότι όλα θα πήγαιναν τέλεια. Πραγματικά ποτέ δε μαθαίνεις να συγκρατείς την περιέργειά σου. Δεν υπάρχει λόγος να το κρύβω πια. Μαρία, εγώ...

Σκηνή 10^η

Στην αυλή

[Λεζάντα: Παρασκευή 7 Απριλίου 2017]

Μαρία: Τιuuuuuuuuuuuuuuuuuu;! Με αυτόν;!

Νίνα: Ναι... Δεν ξέρω πώς έγινε και τότε άρχισε, αλλά από χθες είναι πιο έντονο από πριν! Τι θα κάνω τι θα κάνω τι θα κάνω τι θα κάνω;! Δεν μπορώ να σκεφτώ τίποτα!

Μαρία: Τότε πρέπει να του το πεις! Πριν είναι πολύ αργά.

Νίνα: Πριν είναι πολύ αργά, ε; Μαρία, θέλω να μου πεις κάτι.

Στην τάξη

(Ο Μάκης και οι υπόλοιποι, εκτός από τη Μαρία και τη Νίνα, είναι στην τάξη, επικρατεί ησυχία. Ο Μάκης διαβάζει ένα βιβλίο)

Μάκης: (Από μέσα του) Αναρωτιέμαι...τι θα σκεφτόσουν εσύ.

Σωτήρης: (Σηκώνεται απότομα) Τι στο καλό, έχουμε κενό, γιατί δε βγαίνουμε έξω;! (Πηγαίνει προς το παράθυρο) Έχει μια χαρά καιρό! (Τραβάει την κουρτίνα, βλέπει ότι βρέχει, την μαζεύει) Ξεχάστε το...

(Γελάνε όλοι εκτός από το Μάκη και τον Γιώργο)

Κάτια: (Είναι ξαπλωμένη στο θρανίο της) Λένε ότι η βροχή είναι καλή για ύπνο.

Τάκης: Πες το στον Γιάννη αυτό.

Κάτια: (Κοιτάζει τον Γιάννη, τον σκουντάει, ο Γιάννης δεν αντιδράει) Τον πήρε ο ύπνος! Εντυπωσιακό!

Λευτέρης: Γιατί όταν βρέχει η ατμόσφαιρα στην τάξη φαίνεται τόσο πεσμένη;

Σωτήρης: Αυτό θέλω να ξέρω κι εγώ...

Στην αυλή

Νίνα: Τι συμβαίνει στον Μάκη; Πες μου τα πάντα. Και μην παραλείψεις και την παραμικρή λεπτομέρεια.

Μαρία: Και τι σε κάνει να υποθέτεις ότι ξέρω κάτι;

Νίνα: Το γυναικείο μου ένστικτο! Ή κάτι τέτοιο.

Μαρία: (Μονότονα) Εσύ δεν έχεις μέλλον...

Νίνα: Κόφ' το!

Μαρία: ΄Ντάξει, ΄ντάξει. Είναι για αυτόν, σωστά; (Πλησιάζει τη Νίνα) Θέλω να μου υποσχεθείς κάτι. Ό,τι κι αν σου πω, ό,τι κι αν γίνει, μην τολμήσεις να κλάψεις.

(Φλάσμπιακ)

Μαρία: (Ξαφνιαάζεται, αρχίζει να δακρύζει) Όχι...όχι κι εσύ... (Από μέσα της) Ακόμα κι αυτή ήλπιζε το ίδιο... Γιατί; Γιατί να κάνεις κάτι τέτοιο;

Μάκης: Είχα αρχίσει να μετανιώνω αυτό που έκανα. Άμα είχα μια ακόμη ευκαιρία να επανορθώσω για το λάθος μου, θα το έκανα. Όμως είναι πια πολύ αργά για μένα. Ξέρεις κάτι; Σε ευχαριστώ, Μαρία. Σε ευχαριστώ που έκατσε να με ακούσεις.

Μαρία: Για-Για τι πράγμα μιλάς;! Απλά ανησυχούσα! Δεν το κάνω για σένα ή κάτι τέτοιο!

Μάκης: Θα το ξαναπώ τότε. (Πλησιάζει τη Μαρία, της χαϊδεύει το κεφάλι) Σε ευχαριστώ.

Μαρία: Τι-Τι κάνεις;

Μάκης: Ποτέ μην κρίνεις κάτι πριν μάθεις τι είναι. Ξέρεις τι συμβολίζει αυτό; Στοργή και συμπάθεια. Μπορεί όμως να είναι και σημάδι προστασίας.

Μαρία: Τι; (Από μέσα της) Μα πώς το ξέρει αυτό;

Μάκης: (Ψιθυριστά) Γι' αυτό...συγγνώμη. Αλλά είναι για το καλό όλων.

Μαρία: Κάτσε, τι εννοεί- (Βλέπει ότι ο Μάκης δεν είναι πια εκεί) Πού πήγε...;

(Τέλος φλάσμπακ)

Μαρία: Θέλω να το υποσχεθείς.

Νίνα: Με σφίγγεις...θα με πνίξεις...!

Μαρία: (Συνειδητοποιεί ότι κρατάει σφιχτά την Νίνα, την αφήνει) Αα, συγγνώμη!

Νίνα: Τι εννοούσες όταν έλεγες να μην κλάψω;

Μαρία: Βλέπεις, ο Μάκης- (Η Μαρία ακούει την Κάτια να φωνάζει) Πάνω στην ώρα. Πάμε στην τάξη.

Νίνα: Ε; Τι έγινε;

Μαρία: Αυτό που έπρεπε να είχε γίνει εδώ και πολύ καιρό.

Στην τάξη

Κάτια: (Νευριασμένα) Ως εδώ! (Σηκώνεται απότομα από το θρανίο της, πηγαίνει στο Μάκη)

Μάκης: (Βλέπει την Κάτια μπροστά του, η Κάτια έχει σοβαρό ύφος, όλα τα βλέμματα είναι πάνω της) Τι θες;

Ρέα: Κάτια, τι κάνεις;!

Κάτια: Αυτό που έπρεπε να κάνω εδώ και καιρό. Τι σου συνέβη, Μάκη;

Μάκης: Τι εννοείς; Όλα μου φαίνονται φυσιολογικά εμένα.

Κάτια: Νόμιζα ότι απλά περνούσες από μια φάση και θα σου έφευγε κάποτε, αλλά εσύ στο τέλος θα καταντήσεις στα αλήθεια ψυχρός!

Μάκης: Τι θέλεις να μου πεις τόση ώρα; Απ' όσο καταλαβαίνω, είναι δικό σας λάθος που είστε τυφλοί. Αυτός είναι ο χαρακτήρας μου. Άμα δε σου αρέσει, δίνε του. Τι λέω, αφού θα φύγω εγώ πρώτα από το σχολείο, εσείς μπορείτε να καθίσετε να ζείτε το ψέμα που ζείτε.

Κάτια: (Χτυπάει τα χέρια της στο θρανίο του Μάκη) Σταμάτα το πια! Δε θα αντέξω άλλο! Ποιο ψέμα; Και θα φύγεις από το σχολείο; Δε βγάζεις νόημα! Αυτός δεν είναι ο Μάκης που ξέρω! Θέλω να ξαναδώ τον πραγματικό Μάκη!

Μάκης: Πραγματικό; (Κλείνει το βιβλίο του, σηκώνεται από το θρανίο του) Τίποτα δεν είναι πραγματικό άμα νιώθεις ότι σου είναι βάρος. Κι αυτό ισχύει και για εσένα, Κάτια. Άκουσε με καλά. Τίποτα δεν είναι καλό άμα δεν είναι αληθινό. Αργά ή γρήγορα το ψεύτικο θα προδώσει κάποιον. Εξήγησέ μου τότε. Γιατί προσποιείσαι ότι είσαι χαρούμενη ενώ μπορείς να βγάζεις τα πραγματικά σου συναισθήματα όποτε θες όπως τώρα; Μήπως είναι για να διασφαλίσεις ότι δε θα είσαι ποτέ μόνη σου; Αυτό δεν είναι εκμετάλλευση των συναισθημάτων των άλλων;

Κάτια: Πώς τολμάς να ξεστομίζεις τέτοια πράγματα... (Σφίγγει τη γροθιά της) Δε νιώθεις ντροπή για τη συμπεριφορά σου;!

(Η Νίνα και η Μαρία μπαίνουν στην τάξη)

Μάκης: Ντροπή; Ντρέπεσαι μόνο όταν κάνεις κάτι που θεωρείς κακό. Πού είναι το κακό στο να θες να βρεις κάτι αληθινό; (Βλέπει ότι η Κάτια διστάζει να απαντήσει, με παρανοϊκό ύφος) Τι περιμένεις λοιπόν!; Μίσησέ με! Μίσησέ με όσο δε με μίσησες ποτέ! Αυτό που θα μισήσεις θα είναι κάτι το πραγματικό, κάτι που δε θες να αποδεχτείς ότι υπάρχει! Γιατί είστε όλοι ψεύτικοι που αρνείστε να αντιμετωπίσετε την πραγματικότητα με το όνομά τους!

Κάτια: Σε θεωρούσα πιο έξυπνο. Συγχώρεσέ με για αυτό.

Νίνα: Τι πας να κάνεις, Κάτια;!

Κάτια: (Σφραλιρίζει το Μάκη, ο Μάκης πέφτει κάτω, ξαφνιάζονται όλοι) Γιατί;! Γιατί έγινες τόσο ψυχρός, Μάκη;!

Μάκης: Σας είπα να μην ασχολείστε μαζί μου. Για το δικό σας καλό.

Γιώργος: Ούτε στα όνειρά σου, σκουλήκι! (Πιάνει το Μάκη από το γιακά) Για το δικό μας καλό, στα παλιά μου τα παπούτσια! Κάτι ήξερε η συνείδησή μου και δεν μπορούσα να σε χωνέψω όσο κι αν προσπαθούσα. Ακόμη κι όταν ήσουν η ψυχούλα της τάξης, ακόμη κι όταν άλλαξες τη συμπεριφορά σου. Και γνωρίζω πολύ καλά τώρα γιατί το έκανες αυτό. Ήθελες να πονέσουν οι πάντες για χάρη σου!

Μάκης: Για τι πράγμα μιλάς;! Άφησέ με!

Γιώργος: Η Μαρία μου είπε τα πάντα. Όταν βλέπω ανθρώπους να προσπαθούν να βλάψουν αυτούς που νοιάζονται για τους ίδιους, μου έρχεται να τους δώσω ένα καλό μάθημα! Θα έπρεπε να σε βάλω στη θέση σου και μόνο που σκέφτηκες να κάνεις κάτι τέτοιο! Δεν αξίζει όμως να ασχοληθώ με κάποιον σαν κι εσένα. Παλιο-εγωίσταρε. (Αφήνει το γιακά του Μάκη νευριασμένα)

Μάκης: Μαρία...γιατί;

Μαρία: Καλύτερα να το ακούσουν από το δικό σου στόμα. Ότι θα παρατήσεις τη ζωή σου.

Νίνα: (Από μέσα της) Θα παρατήσει τη ζωή του; Δεν μπορεί να εννοεί...!

Κάτια: Αυτό που είπε η Μαρία...είναι αλήθεια;

Μάκης: Δεν είναι όπως το είπε η Μαρία...

Μαρία: Δεν είναι όπως το είπα; Πες μου τότε τι έκανα λάθος.

Κάτια: (Βλέπει ότι ο Μάκης διστάζει να απαντήσει, τον πιάνει από το γιακά) Ούτε που το σκέφτεσαι να το αρνηθείς... Έχεις ιδέα τι πας να κάνεις; Πες μου! Τι σου συνέβη;! Γιατί σκέφτεσαι να κάνεις κάτι τέτοιο;! Γιατί δε ζητούσες τη βοήθειά μας;! (Δακρύζει) Θα το μετανιώσεις πολύ πικρά άμα κάνεις κάτι τέτοιο! Πες κάτι! Πες κάτι ανάθεμά σε!

Νίνα: (Ξαφνιάζεται, αφήγηση) Αυτή ήταν η στιγμή...η στιγμή που κατάλαβα πως δεν ήμουν η μόνη που ενοχλούταν από την αλλαγή του Μάκη. Είναι η πρώτη φορά που βλέπω την Κάτια να μην είναι χαρούμενη. Τα δάκρυα και η φωνή της ήταν γεμάτα με πόνο που κουβαλούσε εδώ και καιρό. Και είμαι σίγουρη πως και οι υπόλοιποι νιώθουν έτσι. Εγώ όμως...

Τάκης: Νίνα, έχεις κάτι να του πεις, σωστά;

Νίνα: Ν-Ναι... Μάκη, πού είναι το κακό στο να είσαι ψεύτικος; Για ποιο λόγο να δείχνεις ότι πονάς όταν δε θες να πονέσουν οι άλλοι; Είναι απόλυτα φυσιολογικό να θες όλα να είναι ρόδινα. Η Κάτια και τόσοι άλλοι έκρυβαν το γεγονός ότι τους ενοχλούσε που άλλαξες. Κι εμένα με ενόχλησε. Υπήρχε όμως λόγος για σένα να αλλάξεις; Όχι φυσικά. Μπορεί να μας είπες ψεύτικους, όμως στην τελική κι εσύ...είσαι ψεύτικος.

(Ξαφνιάζονται όλοι)

Μάκης: Και τι άλλο μπορούσα να κάνω;! Δεν είναι προτιμότερο να με μισήσετε από το να με κλαίτε;!

Κάτια: Για τι πράγμα μιλάς...;

Νίνα: Κάτια, άφησέ τον. (Η Κάτια σηκώνεται και απομακρύνεται από το Μάκη, ο Μάκης σηκώνεται, η Νίνα τον πλησιάζει) Μάκη, έχω κάτι να σου πω. Δεν μπορούμε να σε μισήσουμε. Κανένας μας. Ξέρεις...εγώ...εμ...εγώ όμως... (Παίρνει μια βαθιά ανάσα) Μάκη! Μου αρέσεις! (Σφίγγει το χέρι του Μάκη, τη βλέπει να δακρύζει) Για αυτό...σε παρακαλώ...μη φύγεις. Μην κάνεις κάτι τόσο ανόητο.

Μάκης: (Αφήγηση) Ενοχή. Αδιαθεσία. Σφίξιμο στο στομάχι και στο λαιμό. Αυτό νιώθω αυτή τη στιγμή. Το να βλέπεις ένα κορίτσι να κλαίει και να ξέρεις ότι φταις εσύ προκαλεί όλων των ειδών αρνητικά συναισθήματα. Αυτό είναι κοινή γνώση.

Νίνα: Σε είχα δει. Ήσουν χθες στην παιδική χαρά και βοήθησες ένα παιδί που είχε χαθεί. Αλλά το είδα. Το χαμόγελό σου. Στην αρχή νόμιζα ότι με εξαπατούσαν τα μάτια μου. Τώρα όμως είμαι σίγουρη ότι ήταν αλήθεια.

Μάκης: Γιατί; Γιατί δεν μπορούσατε απλά να με μισήσετε; Όλα θα ήταν πιο εύκολα έτσι. Τίποτα από όλα αυτά δε θα συνέβαινε άμα με αγνοούσατε.

Νίνα: Κάνεις λάθος, Μάκη. Έτσι το βλέπεις εσύ. Εσένα δε θα σου φαινόταν παράξενο άμα απλά κάποιος διάλεγε να απομονωθεί; Δε θα σου κινούσε την περιέργεια;

Μάκης: Περιέργεια... (Κοιτάζει τη Μαρία)

Νίνα: Δε με νοιάζει η απάντηση που θα μου δώσεις. Ξέρω ότι αυτά τα συναισθήματα θα φύγουν με τον καιρό.

Μάκης: Συγγνώμη, Νίνα. Μου αρέσει και μένα κάποιο άτομο. Όχι, δε μου αρέσει, το αγαπάω με όλη μου την καρδιά. Αγαπάω την Εμίλια.

Μαρία: (Από μέσα της) Ωστε είχα δίκιο.

Τάκης: Ποια είναι αυτή;

Νίνα: Μου φτάνει αυτή η απάντηση. Απλά σου το είπα γιατί ήθελα να ξέρεις και τα δικά μου συναισθήματα. Όσο εγωιστικό και να ακούγεται... το έκανα γιατί θέλω να αλλάξεις την απόφασή σου. Γιατί αυτή η Εμίλια θα είναι εκεί για εσένα.

Μάκης: Νομίζεις ότι θα είχαν έτσι τα πράγματα άμα ήταν εδώ;

Νίνα: Δηλαδή λες... θα παρατήσεις τη ζωή σου επειδή δεν μπορείς να τη δεις; Δεν μπορείς να μιλάς για αυτοκτονία και να είσαι τόσο ήρεμος!

Μάκης: Αυτοκτονία; Τα έχεις μπερδέψει. Ο λόγος που είμαι ήρεμος είναι επειδή έχω αποδεχτεί τη μοίρα μου. Ίσως είναι η ώρα να σας πω την αλήθεια. Δεν μπορώ να την κρύβω για πάντα. Η Μαρία δεν έχει άδικο. Θα παρατήσω τη ζωή μου. Δε σκοπεύω όμως να αυτοκτονήσω. Δεν μπορώ να πω όμως ότι δε μου πέρασε από το μυαλό. Όχι επειδή το ήθελα πραγματικά, αλλά επειδή το σώμα μου με προέτρεπε να το κάνω. Είναι πραγματικά περίπλοκη κατάσταση. Σκοπεύω να χαρίσω τη ζωή μου για άλλους. Αύριο, στις 8 Απριλίου, έχει κανονιστεί να φύγω από την πόλη...για να γίνω πειραματόζωο.

(Ξαφνιάζονται όλοι)

Ρέα: Πειραματόζωο...;

Σωτήρης: Δεν μπορεί να είσαι σοβαρός...

Μάκης: Από απλή τύχη είμαι ακόμη εδώ. Βλέπετε, μέχρι να έρθω εδώ πέρυσι, νοσηλευόμουν σε νοσοκομείο για χρόνια. Έχω μια πολύ σπάνια ασθένεια και οι μέρες μου είναι μετρημένες. Είμαι ορφανός κι από τους δυο γονείς μου, δεν έχω συγγενείς που μπορούν να με πάρουν, οπότε τι καλύτερο από το να προσφέρω την ίδια μου τη ζωή για να σωθούν εκατοντάδες, ίσως και χιλιάδες άλλες; Δεν ήμουν όμως ο μόνος με αυτή την ασθένεια. Στο ίδιο νοσοκομείο νοσηλευόταν κι ένα κορίτσι ονόματι Εμίλια, περίπου στην ηλικία μας. Έχοντας την ίδια ασθένεια, περάσαμε τα ίδια βάσανα, αλλά μοιραστήκαμε και τις ίδιες χαρές. Δεν μπορούσα να ζητήσω κάτι παραπάνω. Και ποιο ήταν το ευχαριστώ μου για όσα που μου πρόσφερε; Δεν πρόλαβα ποτέ να της το πω. Ξέρετε ποια είναι η ειρωνεία; Εγώ είχα 95% πιθανότητα να πεθάνω μέσα στο καλοκαίρι που μας πέρασε. Η Εμίλια είχε μόνο 10%. Κι όμως, ήταν αυτή που έφυγε πρώτη, όχι εγώ. Γιατί δεν μπορούσα να ήμουν εγώ στη θέση της;!

[Καρτέλα: Άμα υπάρχει Θεός, γιατί να το επιτρέψει αυτό να συμβεί;]

Μάκης: Γιατί;!

[Καρτέλα: Ποιο είναι το νόημα άμα έχεις γεννηθεί...]

Μάκης: Ποιο είναι;!

[Καρτέλα: ...μόνο και μόνο για να φύγεις τόσο νωρίς...]

Μάκης: Γιατί να συμβαίνει αυτό;!

[Καρτέλα: ...και να φέρεις πόνο σε όσους νοιάζεσαι;]

Μάκης: Κανένas δε θα το ήθελε αυτό! Γιατί;! Είχε το πιο αθώο χαμόγελο στον κόσμο! Κι αυτό όμως εξαφανίστηκε! Υπάρχει κάποιος λόγος που πρέπει να χάνονται όλα όσα είναι αθώa;!

Νίνα: Μάκη, μη συνεχίζεις...

Μάκης: Αυτός ο κόσμος είναι βάνauσος. Όχι, πάντα ήταν βάνauσος, απλά αρνιόμouν να το παραδεχτώ. Έπεσα στην κατάθλιψη. Ένιωθα σαν η ζωή μου να μην είχε νόημα πια. Προσπαθείς να κοιτάξεις μπροστά και το μόνο που βλέπεις είναι μια απέραντη μαυρίλα. Να βλέπεις πάντως τους φίλους σου να φεύγουν μακριά σου... Ποτέ δεν προλαβαίνεις να πεις τα πραγματικά σου συναισθήματα σε κάποιον αν θεωρείς ότι η κάθε μέρα στη ζωή σου θα είναι χαρούμενη σαν την προηγούμενη. Θα μπορούσα να σας το είχα πει άμα ήθελα, θα ένιωθα πολύ καλύτερα από το τίποτα. Άμα όμως η δικιά μου χαρά φέρνει τη δυστυχία κάποιου άλλου, καλύτερα να υποκύψω ο ίδιος. Κανένas δε θα άντεχε αυτόν τον πόνο που ένιωσα τότε! Δε θέλω κανένas να νιώσει αυτό το συναίσθημα ξανά! Αυτός είναι ο λόγος που άλλαξα! Πίστευα πως θα με μισούσατε όλοι άμα γινόμouν ψυχρός! Άμα νομίζατε ότι απλά έφυγα από το σχολείο, θα νιώθατε το πολύ απλή λύπη! Μπορεί ακόμη και να μη σας ένοιαζε καθόλου!

Στέλλα: Ξέχασες όμως να υπολογίσεις ένα πράγμα. Την ανθρώπινη καρδιά. Αυτή μπορεί να συγχωρέσει σχεδόν τα πάντα.

Μάκης: Όχι όμως η δικιά μου. Γιατί άμα υπάρχει Θεός, δεν υπάρχει λόγος να μας βάζει να περνάμε από τέτοια βασανιστήρια!

Μαρία: (Πλησιάζει το Μάκη) Ο Θεός δε θα σε έβαζε ποτέ να περάσεις από κάτι τόσο ανυπόφορο άμα ήξερε ότι δεν μπορείς να το αντέξεις.

Μάκης: Ακόμα κι αν υπάρχει, γιατί να είναι τόσο άδικος;! Μου έχει πάρει τα πάντα! (Η Νίνα τον αγκαλιάζει, ξαφνιάζεται, από μέσα του) Είναι... τόσο ζεστά... όπως τότε... (Φλάσμπακ με την Εμίλια να αγκαλιάζει το Μάκη που κλαίει, τέλος φλάσμπακ) Τι νοσταλγικό συναίσθημα...

Νίνα: Άμα σου είχε πάρει τα πάντα, πώς εξηγείς ότι είμαστε εμείς εδώ για σένα; Ότι είμαι εγώ εδώ τώρα; Όλα θα είναι εντάξει. Μπορείς να κλάψεις όσο θέλεις.

Μάκης: Τι στο καλό, θεs να με κάνεις να κλάψω ενώ σου αρέσω;

Νίνα: Δεν είναι για αυτό χαζούλη. Τα δάκρυα δε δείχνουν ότι είσαι αδύναμος. Δείχνουν ότι ήσουν δυνατός για πάρα πολύ καιρό. Κι εσύ ήσουν δυνατός από τότε που έφυγε η Εμίλια. Δε θα σε αφήσω μέχρι να σταματήσεις. Γιατί είμαι φίλη σου. Όλοι μας είμαστε. Και οι φίλοι είναι πάντα εκεί όταν τους χρειάζεσαι. Αν σε βοηθήσει κάποιος επειδή νιώθει ότι έπρεπε να το κάνει, πώς θα τον αποκαλούσες; Δε θα ήταν πραγματικός φίλος;

Μάκης: Ναι... Έχεις δίκιο...

Νίνα: Δες, ήδη άρχισες να δακρύζεις. Δεν μπορείς να ξεγελάσεις ένα κορίτσι όταν μιλάς για συναισθήματα!

Μάκης: (Βλέπει τα δάκρυά του, τα σκουπίζει) Γιατί να με βάλει από την αρχή να κάνω κάτι που θα με στιγματίσει; Όλον αυτό τον καιρό, μπορεί να φαινόμouν απαθής και να το έπαιζα θαρραλέος, όμως... φοβόμouν... φοβόμouν πάρα πολύ... φοβόμouν τόσο πολύ που είχα ξεχάσει τα υπόλοιπα συναισθήματα μου... νόμιζα πως δε θα ξαναένιωθα τίποτα πια, κι αυτό με τρόμαζε ακόμα περισσότερο! Τα έχει πάρει όλα από τη ζωή μου! Δεν αντέχω να υποφέρω άλλο...

Νίνα: Πες μου κάτι, Μάκη. Η ζωή σου ήταν σκληρή, σωστά;

Μάκης: (Δακρύζει) Ήταν... Πρώτα τους γονείς μου, μετά την Εμίλια... Υπέφερα... Φοβόμουν τα πάντα...

Μαρία: Όλα αυτά συμβαίνουν επειδή δεν τους αφήνεις να φύγουν επιτέλους! (Ξαφνιάζονται όλοι) Μάκη, η Εμίλια και οι γονείς σου δεν είναι εδώ πια, εσύ το ξέρεις καλύτερα από όλους αυτό. Δε φταις όμως εσύ που έφυγαν, οπότε σταμάτα να κατηγορείς τον εαυτό σου για κάτι τέτοιο. Οντως, ο τρόπος που το χειρίστηκες ήταν ο πιο ακραίος, ο πιο παιδιακίστικος, ο πιο χαζός τρόπος που μπορεί να σκεφτεί κάποιος. Όμως, την ίδια στιγμή, είναι και ο πιο ανιδιοτελής. Το έκανες για να μην πληγωθεί κανένας. Εκεί όμως κάνεις λάθος. Δε γίνεται να μην πληγωθεί κάποιος. Οι άνθρωποι πληγώνουν άλλους και μόνο με την ύπαρξή τους. Και εσύ θες να μην πληγωθεί κανένας; Τι ανοησίες είναι αυτές, δε σε καταλαβαίνω καθόλου. Άμα δεν πονέσεις, πώς θα προχωρήσεις; Άμα δεν πέσεις, πώς θα σηκωθείς;!

Μάκης: (Ξαφνιάζεται) Μη μου πεις...!

Μαρία: Η Εμίλια ήταν ξαδέρφη μου. Την ήξερα σαν την παλάμη του χεριού μου. Πάντα φανταζόταν ότι θα μπορούσε να υπάρξει μια ουτοπία όπου όλοι θα είναι χαρούμενοι. Ένα μάτσο ανοησίες. Όταν όμως σου δίνεται κάτι, πρέπει να ζεις με αυτό. Αυτή η αξία, αυτό το πιστεύω... δεν είναι τίποτα το ανούσιο! Κι εγώ ξέρεις... πάσχω από την ίδια ασθένεια!

(Ξαφνιάζονται όλοι)

Μάκης: Σαν να μην έφτανε που θα φύγω εγώ...

Μαρία: Η μοίρα μας είναι κοινή. Πέρασα από τα ίδια βάσανα με εσένα. Πέρασα από την κατάθλιψη, από τον πόνο του να χάνεις κάποιον που είναι τόσο σημαντικός στη ζωή σου. Όμως αυτή είναι η ζωή που μου δόθηκε, και δεν έχουμε άλλη επιλογή από το να την αποδεχτούμε, όσο σκληρή κι αν είναι. Δεν μπορώ να την ξεχάσω ή να την αλλάξω. Γιατί δεν μπορώ να αποδεχτώ μια άλλη ζωή! Αυτή η ζωή που ζω τώρα με κάνει αυτή που είμαι! Ήθελα να τα ξεχάσω όλα και να κάνω μια καινούρια αρχή χωρίς να ξεχάσω το παρελθόν μου, είτε το ήθελα είτε όχι! Κι αυτό έκανα! Ήρθα σε αυτό το σχολείο σαν να μην τρέχει τίποτα! Αντίθετα με εσένα όμως, εγώ διατήρησα το χαμόγελό μου! (Δακρύζει) Δε θα αφήσω τίποτα να μου το πάρει! Ούτε αυτά τα δάκρυα! Γιατί κι εγώ ήθελα να γίνω σαν την Εμίλια! Μπορεί να φανταζόταν ουτοπικά πράγματα, αλλά ήξερε πολύ καλά τι ήθελε να σου περάσει! Κι εγώ θέλω να προστατέψω όλους που θεωρώ σημαντικούς στη ζωή μου! Αυτό δε σου έλεγε συνέχεια η Εμίλια;

Μάκης: (Χαμογελάει) Όστε υπήρχε λόγος που είστε τόσο ίδιες τελικά.

Μαρία: Ποιος ξέρει! (Χτυπάει το τηλέφωνό της) Τι στο καλό;

Στέλλα: (Προκλητικά) Κινητό στο σχολείο δεσποινίς; Πώς μπόρεσες;

Μαρία: (Σκουπίζει τα δάκρυά της, βγάζει το κινητό της) Ο πατέρας μου φταίει! Ήθελε να το φέρω μαζί μου για κάποιο λόγο. Τώρα που το σκέφτομαι, αυτός μου πρότεινε να έρθω εδώ από την- (Ξαφνιάζεται) Δεν μπορεί... Ο πατέρας μου... τα ήξερε όλα... Δηλαδή αυτό το μήνυμα... (Κοιτάζει την οθόνη, δακρύζει) Αλήθεια τώρα; Μπορούσες να μου το είχες πει νωρίτερα! (Δίνει το κινητό στο Μάκη) Διάβασε.

Μάκης: “Μαρία, επιτέλους καταφέραμε να βρούμε θεραπεία για την ασθένεια σου. Αν και δεν μπορεί να την κάνει να υποχωρήσει εντελώς, θα υπάρχουν ακόμη ήπια συμπτώματα που θα αντιμετωπίζονται με κοινά φάρμακα, αλλά ο σοβαρότερος κίνδυνος θα αποφευχθεί. Η διαδικασία μπορεί να πάρει έως και 3 μήνες. Σου έχω κανονίσει τα έξοδα για τη μεταφορά στο Ιπποκράτειο και τη διαμονή, καθώς και του αγοριού σου. Φεύγετε αύριο το πρωί.” Του αγορ-;

Μαρία: (Αρπάζει το κινητό της) Τον ξεροκέφαλο! Τι νομίζει ότι γράφει;!

(Γελάνε όλοι)

Στέλλα: (Βλέπει την Κάτια να κλαίει) Κάτια, εσύ...

Κάτια: (Βλέπει τα δάκρμά της, βλέπει και την Στέλλα να κλαίει) Κι εσύ...

Σωτήρης: Πφφ, κορίτσια. (Βλέπει το Λευτέρη και τον Γιάννη να δακρύζουν) Κι εσείς;!

Λευτέρης: Δεν είναι κακό να τα κρατάμε ενυδατωμένα, σωστά;

Γιάννης: Απλά κάτι μου μπήκε στο μάτι.

Σωτήρης: Αφήστε τις δικαιολογίες. Κάτσε, πότε ξυπνήσατε;!

Μάκης: (Βλέπει τη Νίνα να δακρύζει) Ακόμα κι εσύ...

Νίνα: Είμαι πολύ ευαίσθητη, τι θες να κάνω;!

Μάκης: (Γελάει) Είσαι πραγματικά πολύ περίεργη, Νίνα!

Μαρία: Άμα είσαι άντρας, ξέρεις τι πρέπει να κάνεις όταν κλαίει μια κοπέλα.

Μάκης: Το έχω. (Βγάζει ένα χαρτομάντιλο από την τσέπη του, το δίνει στη Νίνα) Ορίστε.

Νίνα: Ευχαριστώ. (Σκουπίζει τα δάκρμά της)

Μαρία: Αυτό είναι εντελώς λάθος! Εσύ πρέπει να τα σκουπίσεις! Από ιπποτισμό 0!

(Γελάνε όλοι)

Μάκης: (Από μέσα του) Δεν ήθελα να χύσει κανένας δάκρυα σήμερα. Όμως στο τέλος, εσύ είσαι αυτή που προστάτεψε εμένα. Τήρησες την υπόσχεσή σου. Είμαι σίγουρος ότι εσύ διάλεξες να πάνε τα πράγματα έτσι όπως πήγαν, Εμίλια. Ωστόσο κι εγώ τήρησα τη δικιά μου με κάποιο τρόπο. Θα τα επιτρέψω να κυλήσουν όσο θέλουν τώρα. Γιατί αυτά...είναι δάκρυα χαράς. (Δακρύζει)

Σκηνή 11^η

[Λεζάντα: Τρίτη 12 Σεπτεμβρίου 2017]

Μάκης: (Περπατάει προς την είσοδο του σχολείου, σταματάει μπροστά της, κοιτάζει το σχολείο, αφήγησι) Ίσως να αναρωτιέστε ποιος στο καλό είμαι εγώ και πού βρίσκομαι. Ε λοιπόν, η απάντηση είναι παραπάνω από απλή. Με λένε Μάκη. Είμαι 16 ετών. Κι αυτό εδώ είναι το σχολείο μου. Και δεν είναι ένα οποιοδήποτε σχολείο. Εδώ πρέπει να αναδείξεις τις ικανότητές σου για να σε δεχτούν. (Ξεκινάει να περπατάει προς το κτήριο) Είναι κάτι το μοναδικό να σε δέχονται σε ένα ξεχωριστό μέρος. Και είμαι πολύ χαρούμενος που είμαι εδώ! (Περνάει δίπλα από τη Νίνα)

Νίνα: Μάκη, καλημέρα!

Μάκης: Μέρα! (Περπατάει προς την τάξη του, είναι στην πόρτα, βγαίνει από την τάξη η Κάτια)

Κάτια: Ο Μάκης ξαναχτυπά!

Μάκης: Μα και βέβαια! (Μπαίνει στην τάξη του, τον βλέπει ο Σωτήρης που είναι με τον Γιάννη και με το Λευτέρη)

Σωτήρης: Ω, ο Μάκης! Τι λέει;

Μάκης: Τα ίδια όπως πάντα.

Λευτέρης: Πάντα η ίδια απάντηση...

Γιάννης: (Ανεβάζει τα γυαλιά του) Τις καλημέρες μου.

Μάκης: Ακόμη δεν έχεις κόψει τη συνήθεια με τα γυαλιά; Τι είσαι, χάκερ;

Γιάννης: (Ανεβάζει τα γυαλιά του, με σοβαρό ύφος) Ίσως.

(Ο Λευτέρης, ο Γιάννης, ο Σωτήρης και ο Μάκης γελάνε)

Μάκης: (Αφήνει την τσάντα του, βλέπει τον Γιώργο να κάθεται στο θρανίο του και να κοιτάζει έξω από το παράθυρο) Γιώργο, καλημέρα.

Γιώργος: (Χαμογελάει) Ναι, ό,τι πεις.

Τάκης: (Φτάνει στον Γιώργο, του χτυπάει την πλάτη) Τι λέει, μεγάλε Γιώργο!;

Γιώργος: Σου είπα να μη με αποκαλείς έτσι.

Τάκης: (Βλέπει το Μάκη) Μάκη, μεγάλε, καλημέρα!

Μάκης: Ναι, καλημέρα... (Αφήγηση) Έχουμε ένα θεματάκι... Μας αποκαλεί όλους "μεγάλους"... (Πάει να βγει από την τάξη, τον σταματάει η Στέλλα)

Στέλλα: Βρε βρε, τι έχουμε εδώ!

Μάκης: Κα-Καλημέρα, Στέλλα...

Στέλλα: Τι γίνεται, Μάκη; Γιατί κοιτάζεις το κενό ενώ είμαι εγώ εδώ; Δεν μπορείς να με δεις;

Μάκης: Δεν είναι αυτό...

Στέλλα: Τι είναι τότε;

Μάκης: (Από μέσα του) Πώς μπορώ να της πω ευθέως ότι με ανατριχιάζει; (Από έξω του) Τίποτα τίποτα. Με συγχωρείς τώρα. (Βγαίνει από την τάξη)

Στέλλα: Βρε βρε, τι μπορεί να του συνέβη;

Σωτήρης: Εσύ του συνέβης.

Γιάννης: (Ανεβάζει τα γυαλιά του) Είσαι πολύ τρομακτική για τα γούστα του. Τελεία και παύλα.

Στέλλα: Βρε βρε, εγώ είμαι τρομακτική!; Τι ενδιαφέρον αυτό που είπες! (Πλησιάζει τον Γιάννη)

Γιάννης: Μάνα μου!!

(Ο Μάκης είναι στην αυλή, κάθεται στην έξοδο, κοιτάζει τον ουρανό, η Μαρία του χτυπάει την πλάτη)

Μαρία: Πρώτο πράγμα στη χρονιά κάθεσαι και ονειροπολείς; Δε μαθαίνεις ποτέ, ε; Ξέρεις όμως... (Ψιθυριστά) ...σε ευχαριστώ που ήσουν στο πλευρό μου όλο αυτό τον καιρό στο νοσοκομείο.

Μάκης: (Αφήγηση) Από εκείνη τη μέρα, όλη μου η ζωή άλλαξε. Δεν πιστεύω στη μοίρα. Όμως αυτή η συνάντηση μαζί της άλλαξε την πορεία της ζωής μου. Δε φανταζόμουν ότι ένας άνθρωπος μπορεί να αλλάξει έτσι απλά τα πάντα γύρω σου. (Από έξω του) Εγώ...πρέπει να σε ευχαριστήσω.

Καθηγήτρια: (Περνάει δίπλα τους, σταματάει) Ωω, τι πήρε το μάτι μου;

Μαρία: Μαμά, σταμά- (Καλύπτει το στόμα της)

Μάκης: Ε; Μισό. Μαμά; Ούτε που μοιάζετε!

Καθηγήτρια: (Γελάει) Όντως, δεν πήρε τίποτα από εμένα. Θα το μαθαίνατε όμως αργά ή γρήγορα. Και Μαρία, έχεις κοκκινίσει! Άσχημα τα πράγματα~

Μαρία: Φύγε σε παρακαλώ!

Καθηγήτρια: Εντάξει! Τα λέμε αργότερα τότε! (Φεύγει)

Μαρία: Το ξέρω ότι το έκανες επίτηδες!

Μάκης: (Χαμηλόφωνα) Πρέπει να είναι ωραίο...να έχεις μητέρα.

Μαρία: Ε;

(Αρχίζουν να τρέχουν όλοι οι συμμαθητές τους προς αυτόν και τη Μαρία)

Κάτια: Τι νομίζετε ότι κάνετε!;

(Τους φτάνουν)

Μάκης: (Αφήγηση) Δε θα φανταζόμουν ποτέ ότι η ζωή μου θα μπορούσε να συνεχιστεί μετά από αυτά που έζησα. Όλοι με βοήθησαν να τα ξεπεράσω με τον ένα τρόπο ή τον άλλο! Δε θα μπορούσα να είμαι περισσότερο ευγνώμων! Ακόμα και μετά από όσα τους έκανα, ακόμη με αποδέχονται. Γιατί έτσι δουλεύει η ζωή. Μαθαίνεις από τα λάθη του παρελθόντος σου για να ζήσεις το παρόν σου και να είσαι σίγουρος ότι δε θα τα ξαναεπαναλάβεις στο μέλλον σου. (Κοιτάζουν όλοι τον ουρανό) Και αυτή η ιστορία...ήταν η ιστορία της αλήθειας που έκρυβα.

ΤΕΛΟΣ